

בולעטין # 73 - תשרי תשכ"ט לפ"ק

וועד העולמי למען הצלת ישראל מעצת מרגלים, ולתקן חטא המרגלים ארגון מוקדש לעקור את עצת המרגלים המדברים לשון הרע על ארצינו הקדושה, (שעל ידיהם נחרב ב' מקדשות וגלינו מארצינו, ובא עלינו כל הצרות רח"ל), ולעורר על קדושת ומצות ישוב ארץ ישראל כמבואר במדרש תלפיות (ענף ארץ ישראל), יחד הקדוש ברוך הוא את ארץ ישראל כמו בעל המיחד קרקע לאשתו למזונותיה, והשכינה אין שורה בחוץ לארץ. ובספר חרדים (דף נ"ז), מצות עשה מן התורה לדור בארץ ישראל, שנאמר וירשתה וישבת בה, וכאמרם ז"ל שמצוה זו שקולה כנגד כל מצות שבתורה, ויתקיים בנו הפסוק דברים (יב, ה') "כִּי אִם אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל שְׁבִטֵיכֶם לְשׂוֹם אֶת שְׁמוֹ שֶׁם לְשִׁכְנוֹ תִדְרְשׁוּ וּבָאתָ שָׁמָּה", ונזכה לביאת המשיח בב"א שנת "אל המקום אשר" לפ"ק.

יצא על ידי וועד העולמי למען הצלת ישראל מעצת מרגלים, ולתקן חטא המרגלים

כמו שכתוב רש"י במדבר (פרק יג פסוק טז) ויקרא משה להושע וגו' - התפלל עליו - יה יושיעך מעצת מרגלים.
באר שבע, ארץ ישראל

ספר גור אריה על בראשית פרק מג פסוק לד

[כט] לא שתו הם יין והוא לא שתה יין. קשה דלמה שתו עכשיו - כיון שלא ידעו שיוסף הוא - למה שתו עכשיו יין, ודוחק לומר מפני כבוד המלכות של יוסף עשו זה, אם כן צריך אתה לומר כי לא שתו עם איש נכבד עד היום, ועוד - כי יותר כבוד היה להם כשיאמרו מתאבלים אנחנו על אחינו ואין אנו שונים יין, ויש לתרץ כי היו מתמיהים מה היה יוסף רוצה - שהוא שר וחשוב, אתמול החזיק אותנו כמרגלים - ועכשיו שותה עמנו, אלא עדיין אנחנו בעינינו מרגלים, ולפיכך הוא רוצה לשתות עמנו יין, כי נכנס יין יצא סוד (עירובין סה.), ויתפוס אותנו בדבור אחר, כך הוא כוונתו, ואמרו הם - אם לא נשתה יאמר לכך אין אתם רוצים לשתות שיראים אתם כי תגלו סוד שלכם, אדרבא - נשתה עמו יין ונשכר ולא ישמע מאתנו שום דבר ונצא מהחשד שלו, לפיכך שתו עמו ונשתכרו עמו:

[ד] דבר אתו משפט וכו'. אין לפרש דדייק מדכתיב "וידבר" שהוא לשון קושי, כמו שפירש רש"י בפרשת כי תשא (להלן לב, ז) אצל ["וידבר ה' אל משה לך] רד כי שחת עמך", שהרי בכמה מקומות כתיב "וידבר ה'" (פסוק י, ועוד) ולא דרש כלום, ועל כרחך אנו צריכין לומר מה שדרשו "וידבר ה' אל משה לך רד" מפני שלא נזכר אחריו אמירה, כמו שהוא בכל מקום אמירה אחר דבור, אבל כאן מנא לן לדרוש שהוא לשון משפט, שהרי כתיב אחריו

"ויאמר אליו אני ה'". גם אין לפרש מפני שכתב כאן "אלהים" שהוא מדת הדין, לכך דרשו שהוא לשון משפט, שהרי בכל מקום שכתב "אלהים" לא דרשו בו כלום:

ויראה לומר מפני שכתוב "וידבר אלהים", והוי למכתב 'וידבר ה' או 'ויאמר אלהים', אבל "וידבר אלהים" לא מצאנו זה רק כשהוא מדבר במדת הדין, כי כל דבור לשון קשה, והטעם לפי שהמדבר מחתך הקול בכח, לכך כל לשון דבור הוא קשה. וגם חתוך לשון הדבור הוא דבר מבורר ושפה ברורה, וכל מי שמדבר במשפט מדבר מבורר בשפה ברורה. ולכך גם כן בא לשון דבור כשהוא מדבר עם האדם פנים אל פנים, כי הדבור פנים אל פנים הוא גם כן דיבור מבורר. לכך כאשר נזכר אחר הדבור אמירה - הוא בא על דבור מבורר פנים אל פנים, שהרי כתיב לשון אמירה אחריו שהיא לשון רכה (רש"י להלן יט, ג), לומר לך כי מקבל הדבור מקבל אותו בלשון רכה. אבל כשלא בא לשון אמירה אחריו הוא בא על דבור קשה, דילפינן (מכות יא.) מ"דבר אדוני הארץ אתנו קשות" (ר' בראשית מב, ל):

וכאן מדכתיב "וידבר אלהים" ופירוש הכתוב אלהים היה מדבר עמו בלשון דבור, שהוא דבור מפורש ומחותך, ומאחר כי "אלהים" נזכר כאן ממילא הוא מדת הדין, שהרי אין לפרש אותו כי היה מדבר עמו פנים אל פנים, שזה אינו, שהרי המדבר עמו היה אלהים שהיה מדבר בשפה ברורה, וכאשר מדת המשפט הוא מדבר בשפה ברורה - הרי היא מדת הדין. לכך כאשר כתיב "וידבר ה'" (דברים ב, טז) הוא דבור פנים אל פנים, ולפיכך פירש רש"י בפרשת דברים (שם) שמחטא מרגלים ואילך לא נגלה עליו בלשון דבור שהוא פנים אל פנים, וזה כשאחריו לשון אמירה שהוא רכה. וכאן כתיב "ויאמר אליו אני ה'" האמירה בפני עצמה, שמאחר שכתוב "וידבר אלהים" אי אפשר לפרש רק לשון משפט. אבל במקום שכתיב (כמו בראשית א, ז) "ויאמר אלקים" אף על גב שהמדבר הוא אלהים, היה מדבר בלשון רכה. ובמקום שנאמר "וידבר" ולא נזכר לשון אמירה אחריו הוא גם כן מדת המשפט. כך יראה, והוא נכון על פי דרך רז"ל (שמו"ר ו, א). וכן "וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמור" (להלן כ, א) הוא גם כן דין (רש"י שם), ופשוט הוא זה. אבל כאשר כתוב "וידבר ה'", שהרי ה' מדת רחמים, אז פירוש "וידבר" שהוא מדבר פנים אל פנים בדבור מפורש:

(המשך בבולעטין הבא אי"ה)